

Mi számít bűnnek?

A bűnt emlegetve általában jogra, törvényre gondolunk, hogy világi bíróság nem vonhat minket felelősségre, ezért büntetlenek vagyunk. Sokszor ez annyiban igaz csak, hogy nem bizonyítható rám a bűnöm vagy nyilvánvaló a disznóságom, de annyian csinálják, amitől nem is számít annak, mert még a betartatása is lehetetlen, mert annyira tömegesen követik el. Íratlan, erkölcsi törvények lassan kimennek a divatból, mert inkább az terjed, hogy mindent lehet, ha el tudom kerülni a jog szerinti büntetést. Ez a korlátlan szabadság világa, hiszen látjuk, megfelelő eszközök birtokában tényleg nyilvánvalóan mindent megtehetnek egyesek és még csak nem is kell elbujdosni, mert még azt sem érzik, hogy erkölcsileg lenullázták magukat, mert nem értik ennek jelentőségét.

A törvények kapcsán már többször megemlékeztem a hozzájuk való ragaszkodásról, amellyel mentegetjük magunkat, amiért nem gyakorolunk szeretetet, inkább ítélkezünk, vagy éppen, mint jogalapra hivatkozunk bármiféle gonosz tettünkénél. Törvényeink sajnos ennyiben segítenek a bűn igazi meghatározásában.

A Jézusnál örök életről érdeklődő ifjú is azzal állt elő, hogy ő bizony megtartja az Isten adta törvényeket (Mt. 19. 16.). De itt el is gondolkodhatunk rajta, magabiztosan állíthatja valaki, hogy betartja ezeket a törvényeket? Gondolok itt a legfőbb parancsokra, Isten és a felebaráti szeretetre. Milyen az, hogy szeretni teljes erőből? Miközben a szeretet fogalma nekünk egy jóleső, ellazító, kellemes érzés, mikor átadjuk magunkat valami számunkra kedves dolognak, befogadjuk az élvezeteket, a hízelgést, udvarlást és megnyitjuk szívünket a szeretet érzésének. Teljes erőből? Mikor a hétköznapi szeretet fogalma a spontaneitás, ellenállhatatlanság, az öröm és boldogság szinonimája? Miről beszél a törvény, hogy teljes erőből? Teljes elméből? Miközben azt tukmálják ránk, úgy szeress, hogy hallgass a szívedre???? Hogy jön ide az elme? Sőt, még azt is megkapjuk, micsoda dolog ez, számításból szeretni, ha valaki értelmi döntés alapján adagolja szeretetét? Ez már az érdekházasság megítéltetése szinte!

Szóval, mikor mi is Jézus elé állunk, hogy márpedig teljesítjük a parancsokat, hát a legfőbb törvényekben ne legyünk már annyira biztosak! Mi tudunk mi az igaz szeretetről? Mit tudunk mi Isten és Jézus szeretetéről? Aki imádkozik értem, mikor verem testébe a szegeket? Hol tudom én ezt a szeretetet felmérni én, aki a hízelgő, udvarló szavakat szeretem?

Tehát a törvények megtartásáról ne legyünk túl magabiztosak. De lépünk tovább, tegyük fel, hogy elérjük képességeink határát a szeretetben, még ha csak annyi is telik tőlünk, hogy megsimogatunk egy teknőst!

Akkor, mi lehet a viszonyítási pont, ha Istennek az általa adott törvényei sem elegendőek? Pál is figyelmeztet, sok egyéb mellett, hogy a törvények csak felkészítenek Jézusra (Gal. 3. 23.)!

Jézus elmondta: add el mindenedet, oszd szét a szegények között és kövess engem! Ilyenkor mindig a gazdagságra, vagyonra gondolnak, mint akadályt Jézushoz való igazi közeledésben. Nem. Ez mindenre vonatkozik, ami az életemben előbb állhat, mint Jézus követése! Legyen ez anyagi vágy, javak birtoklása, hatalom, népszerűség, az életemhez való ragaszkodás(!), bármi, ami fontos nekem és képes megállítani abban, hogy életemet maradéktalanul átadjam neki!

Azt mondja, add fel az életedet, mindent, ami fontos, pontosabban: helyezd mögém a rangsorban és kövess! Nem a sajtóban, a hírekben, hanem állj mellém, és gyere velem! Lépj az utamra, éld az életemet és szeress úgy, mint én! Idáig már kevesen jutnak el, mert elakadnak a lemondásnál a vagyonról, pedig utána még egy lépés kell, Jézus útjára! Ez talán még nehezebb, mint a lemondás, amire eleve képtelenek vagyunk.

Néha bizonyos dolgokban Jézushoz hasonlítom magam. Ilyenkor elég gyakran megkapom, mekkora arcom van, hozzá vagyok bátor méretkezni? Hát kihez kellene? A bűnös vámoshoz, mint az egyszeri, magától eltelt farizeus? Emberhez? Például kihez? Kit ismerek olyan teljességben és olyan magaslaton, akihez érdemes? Sok tiszteletre méltó embert ismerek. Vannak emberi erények, amit megtestesítenek: tehetségek, erősségek, kiválóságok, amelyekben az etalon lehetnek számunkra. De ezek is ritkán ítélnetők meg világosan.

Még a szentek is rázósak, ugyanis ők legfeljebb a hozzánk hasonló porból éppen kikandikáló lelkeknek ragyognak hibátlanul, de mint, akik Isten sokkal nagyobb fényében jártak folytonos kétségekkel, ők sem jutottak oda, hogy na, most már én lehetek mindenki példaképe, mert elértem, amit Krisztus! Szenttől ilyet még nem hallottam! Legfeljebb a vértanúságot láthatjuk, ami nem csekély, de tökéletességük akkor állt be, mikor Isten megdicsőítette őket és feltette közös munkájukra a zárókövet.

Szent példaképekkel azért már nagyon nem járunk rosszul és őket közbenjáróként érdemes különösen tisztelni és szeretni! Emberi áldozatukkal, önmegtagadásukkal csodálatos példát mutatnak, mit tud egy ember bejárni közeledve Istenhez. Itt még a hibáik, tökéletlenségeik is növelik példaértéküket, amelyek emberségük szerves része.

Bűn az, ha nem tudom Jézust hozzájuk hasonló szoros közelségben követni? Mindegy minek hívjuk, de Jézustól való távolságunkon múlik minden.

A bűnösök rejtőzködnek, fügefalevelet öltenek vagy a fénytől irtózva épp összetörik a lámpásokat és a sötétség útjait járják, de tükörbe sem néznek, nehogy másnak vagy maguknak megjelenjen a hamisságuk. A fényben látszanak bűneink, magunk és a világ számára. Mi lehet nagyobb fényáradat, mint Isten jelenlétébe helyezni magunkat? Ki merné ezt megtenni? Ki meri vállalni ezt a világosságot?

Isten nem csak teljes igazságával, de a szeretetével is szélsőértéket képvisel a világmindenségben. Aki az Ő szeretetét megsejti, annak megváltozik annak fogalma is. Általában hasztalan keresgéljük az igazságot és a szeretetet is földi pályánkon. Előbbit tudományban, jogban kutatjuk, utóbbit emberektől, majd bennük csalódva kutyáktól, macskáktól, lovaktól reméljük. De aki megtapasztalja Isten igazságosságát és szeretetét, annak mindkét téren áthangolódik a lelke. Sejtelve támad a valódi igazságról, amit magában, csupán emberi gondolkodással sosem érhet el, de az igaz szeretet fogalma is körvonalazódik, amit a Földön szintén hiába keresnénk. A gyermekek lelke szülei által lesz hangolva igazságosságra, ha igaz példákat láttak otthon és szeretetre, ha kellő és egészséges szeretetet kaptak, láttak. Ez jobban működik minden nevelőmunkánál. Akkor mire számíthatunk Isten igazsága és szeretete fényében? Ez nem csak egy tapasztalás. Aki ivott már igazán jó bort, az már nem nyúl alsóbb polcokra, akik hallottak igaz tanításokat, azok nem olvasnak többet tévelygéseket és akik láttak már igaz áldozatokat, alighanem maguk is alkalmasakká válnak. „Csak” engednünk kell!

2022. július